

LBRIS

We know
books

Preot Iosif **TRIFA**

CE ESTE OASTEA DOMNULUI

Ediția a IX-a

Apare cu binecuvântarea ÎPS Sale

Dr. Laurențiu Streza,

Mitropolitul Ardealului

Editura «Oastea Domnului»

Sibiu, 2016

CUPRINSUL

<i>Prefață la ed. a VI-a</i>	5
Cuvânt înainte la ed. a V-a	15
1. Ce fel de mișcare este Oastea Domnului și cum s-a pornit această mișcare?	17
Mișcarea aceasta este de la Dumnezeu	21
2. Războiul Oastei Domnului	23
<i>Cu cine se războiesc cei intrați în ea?</i>	23
<i>Cine a fost diavolul la început?</i>	25
<i>Cum a fost alungat Satana din cer?</i>	27
<i>Numirile Satanei</i>	30
<i>Cum s-a apucat de lucru?</i>	32
Oastea Domnului cheamă la război	36
<i>Oare război să fie acesta?</i>	36
Cum a câștigat Satana cea dintâi biruință?	37
<i>Pe urmele șarpelui din grădina Edenului</i> ..	37
<i>Alte apucături ale Satanei</i>	43
Cum a biruit Iisus pe Satana?	44
<i>Pe urmele Biruitorului</i>	44
Cele trei atacuri din pustie	45
• <i>Atacul prim: ispita cu pâiniile</i>	45
• <i>Al doilea atac: în turnul Templului din Ierusalim</i>	48
• <i>Al treilea atac: sus pe vârful unui munte</i>	51
<i>Veniți în pustie să-L vedem pe Domnul rugându-Se!</i>	54

Alte atacuri ale Satanei:	55
<i>Sus pe Golgota diavolul e biruit definitiv ...</i>	55
<i>Alte însușiri ale Satanei</i>	59
<i>Ceva despre slăbiciunile Satanei</i>	60
3. Cum a biruit Iisus pe Satana	63
<i>Să mergem și noi pe urmele Domnului ...</i>	63
Și noi trebuie să trăim o viață de biruitori	68
Inima și viața omului sunt ca o cetate... ..	70
4. Jertfa Crucii Mântuitorului	78
<i>Plângând la picioarele Crucii... ..</i>	78
5. Darul și harul Duhului Sfânt	85
<i>Numai prin darul și harul Duhului Sfânt... ..</i>	85
6. Biserica Domnului nostru Iisus Hristos	91
7. Rugăciunea cea adevărată	93
<i>Numai cel ce se roagă neîncetat.....</i>	93
8. Sfânta Scriptură – Biblia	99
<i>Numai cel ce se hrănește neîncetat... ..</i>	99
Veniți, că, iată, gata sunt toate!.....	102
<i>Îndrăzniți, căci Eu am biruit lumea!</i>	103
Să mergem cu inima largă la luptă!	104
9. Armele pe care le folosește diavolul	106
Cu alcoolul câștigă diavolul cele mai multe	
suflete	106
<i>Șarpele din grădina Edenului</i>	108
<i>Ce a cerut diavolul... ..</i>	109
<i>Un război pustiește omenirea.....</i>	110
<i>Un sat bombardat</i>	111
<i>O jumătate de milion de cârciumi.....</i>	112
<i>Se beau zece miliarde de lei pe an.....</i>	113

Alcoolul a stricat și praznicele Domnului	115
Diavolul își are și el o armată a lui... ..	117
<i>Ce spun Scripturile despre alcool și beție?</i>	120
Ce caută alcoolul în Tainele și Slujbele noastre bisericești?	122
<i>Oastea Domnului alungă alcoolul și datinile cele păgânești de la botezuri, ospețe, îngropăciuni</i>	122
<i>Ce spune Sf. Ioan Gură de Aur despre datinile și obiceiurile cele rele?</i>	124
<i>Ce spun Canoanele?</i>	126
<i>O carte despre alcool</i>	126
Un alt păcat înfiorător: – sudalma... ..	128
Cu Oastea Domnului nu luptăm numai contra bețiilor și sudalmelor	130
<i>Distrugeți podurile!</i>	132
Armele unui ostaș din Oastea Domnului	132
<i>Comanda noastră</i>	136
După războiul cel intern... ..	137
10. Apostolatul laicilor (mirenilor)	138
<i>Ce spune Sf. Ioan Gură de Aur</i>	139
<i>„Nu aruncați totul asupra noastră!”</i>	139
<i>Dascălul și alfabetul</i>	140
<i>Fiecare creștin trebuie să fie o „lumină”, o „sare”, un „aluat”</i>	142
<i>„Chiar de-ai mânca cenușă!”</i>	143
<i>Când cade boul sau măgarul</i>	144
<i>„Lăcrimează și tremură pentru cel păcătos!”</i>	145

„Chiar de te și înjură“	145
Ce spune un vestit teolog despre apostolatul laicilor	147
11. La luptă pentru mântuirea noastră și a altora!	151
• Viespile și mierea	152
• „E fratele tău!“	152
<i>Cum să aducem suflețe la mântuire</i>	<i>153</i>
• Prin pilda vieții noastre	153
• Prin răbdare, suferință și iertare	154
• Prin răspândirea de cărți și foi religioase	155
• Prin fapte de milostenie	155
• Prin dragoste și rugăciune	156
12. Toți cei care intră în Oaste... ..	158
Ai intrat în Oaste?... ..	160
«Miles Cristi»	161
„Câți ai adus cu tine?“	162
„Caut pe frații mei!“	163
„Fii credincios până la moarte...!“	166
<i>Santinela credincioasă</i>	<i>168</i>
În Oaste avem și dezertori	169
<i>lată pe ostașul care, la vreme de ispită se clatină!</i>	<i>169</i>
<i>Între poticnire și părăsirea luptei</i>	<i>172</i>
13. Câteva reguli... ..	173
<i>Cine intră în armată începe o viață nouă... ..</i>	<i>174</i>
<i>Cel ce intră în armată se apucă de meșteșugul armatei</i>	<i>176</i>

<i>Un ostaș al Domnului trebuie să fie luptător „activ“</i>	177
<i>Pentru Ziua Domnului</i>	178
14. Câteva din opreliștile pe care le pune Oastea Domnului	179
• Reguli cu privire la băuturile alcoolice	179
• Reguli despre petreceri	182
• Reguli despre sudalme, înjurături... ..	185
• Reguli despre fumat... ..	186
15. Medalia (cruciulița) Oastei	188
16. Adunările Oastei Domnului	191
Ce să facem în adunările Oastei?	194
I. Citirea Bibliei	194
II. Rugăciunea în comun	195
III. Cântarea în comun	196
Cercetați pe cei mai slabi	196
Făgăduința de la Matei 18, 20, în adunările Oastei Domnului	197
17. Oastea Domnului este aflarea și vestirea lui Iisus Cel Răstignit	204
18. Programul Oastei	212
19. Cine este conducătorul Oastei Domnului?	216
Moara și piticul – cuvinte testamentare... ..	222
20. De ce ne numim „ostași ai Domnului“?	230
«Militia cristiana» – milităria creștină	232
21. „Noutatea“ Oastei Domnului	234

<i>Vrem să trăim frățietatea celor dintâi creștini! ..</i>	234
Ostașii Domnului se agrăiesc întreolaltă „frați” și „surori”	235
<i>„Regimentul frăției”</i>	237
22. Oastea Domnului și sectarii	238
23. Rosturile naționale ale Oastei Domnului	243
<i>„Slăvit să fie Domnul!”</i>	245
<i>Slăvit să fie Domnul! În veci, amin!</i>	246
Citiți și răspândiți Biblia – Cartea lui Dumnezeu!	246
24. Voluntariatul Oastei Domnului	248
Când și cum s-a înfiripat mișcarea Oastea Domnului?	251
Cântările Oastei Domnului	253
25. Intrați în Oastea Domnului!	254
<i>Oastea Ta, Iisuse</i>	261
Cuprinsul	263

1. CE FEL DE MIȘCARE ESTE OASTEA DOMNULUI ȘI CUM S-A PORNICIT ACEASTĂ MIȘCARE?

Cel ce scriu aceste rânduri și această carte sunt preot, adică păstor și îngrijitor de suflete. Este aceasta o slujbă aleasă, frumoasă și, de multe ori, mai liniștită ca alte slujbe. Pentru mine însă această slujbă este, mai ales, un fior, un cutremur, o veșnică neliniște și frământare sufletească. Această slujbă mi s-a dat de la Dumnezeu cu înfricoșata răspundere sufletească ce se află scrisă în Biblie, la Ieremias, cap. 17, vers. 19-20, unde Domnul zice:

„Și pe tine, fiul omului, te-am pus Eu străjer casei lui Israel, și tu vei auzi cuvântul din gura Mea și îl vei vesti din partea Mea. Când Eu voi zice păcătosului: «Păcătosule, vei muri!», și tu nu-i vei grăi nimic, ca să vestești pe păcătos să se abată de la calea lui, atunci păcătosul acela va muri pentru păcatele sale, iar sângele lui îl voi cere din mâna ta.

Iar dacă tu ai vestit pe păcătos să se abată de la calea lui și să se întoarcă de la ea, și el nu s-a abătut de la calea lui, atunci el va muri pentru păcatele lui, iar tu ți-ai scăpat viața.”

Așa zice Domnul: „De voi aduce sabie asupra unei țări și poporul țării aceleia va lua din mijlocul său un om și îl va pune străjer, și el, văzând sabia venind împotriva țării, va trâmbița din trâmbiță și va vesti poporul; de va auzi cineva sunetul trâmbiței, dar nu se va păzi... sângele aceluia va fi asupra capului său.

Dacă însă străjerul a văzut sabia venind și nu a sunat din trâmbiță și poporul n-a fost vestit și va veni sabia și va ridica viața cuiva... sângele lui îl voi cere din mâna străjerului“ (Iezechiel 33, 2-6).

Aceste cuvinte apasă asupra conștiinței mele ca un munte de fier, și liniște și ușurare sufletească nu am, decât atunci când „suflu din trâmbiță“ ca să deștept pe cei păcătoși.

Din această datorie și răspundere a mea de trezitor și aducător de suflete la Mântuitorul a ieșit și Oastea Domnului.

„Și acesta, văzând primejdia, va sufla din trâmbiță...“, din această datorie a ieșit și Oastea Domnului, ca o trâmbiță ce cheamă pe tot omul să iasă din răutăți. Domnul m-a chemat de la țară, unde am slujit ca preot zece ani, și m-a pus aici, la Sibiu, să „suflu din trâmbiță în fața primejdiei“. Da, da, în fața primejdiei, căci o mare primejdie amenință sufletul oamenilor!

După războiul cel mare, credința a slăbit, dragostea creștină s-a răcit și fărădelegile au sporit grozav. Niciodată parcă n-au fost lumea și purtările

oamenilor așa de stricate ca azi. Satana e parcă azi – cum foarte bine zice Apostolul Pavel – „...dumnezeul veacului acestuia, care a orbit mințile necredincioșilor, ca să nu le lumineze lumina Evangheliei Slavei lui Hristos...” (II Corinteni 4, 4). El „...domnește în întunericul acestui veac...” (Efeseni 6, 12). Se pare că iadul, cu toate relele lui, s-a slobozit la atac prin această lume. În mijlocul acestor stricăciuni sufletești, ne trebuie o mișcare de întoarcere la Dumnezeu, ne trebuie o ofensivă și o luptă împotriva vrăjmașului diavol. Oastea Domnului este și ea o astfel de mișcare.

Oastea Domnului este o declarație de război sufletesc contra vrăjmașului diavol, contra întunericului și contra răutăților.

Oastea Domnului este o armată ce luptă sub steagul și conducerea lui Iisus Biruitorul. Domnul este Conducătorul acestei Oști.

Eu nu sunt altceva decât un umil gornist al Marelui meu Domnitor și Comandant, Care m-a pus să suflu din trâmbiță și să strâng suflete sub steagul Lui. Toată conducerea Oastei e a Lui. El singur ne poate duce la biruință.

Și încă ceva: Oastea Domnului nu e o mișcare numai contra bețiilor și înjurăturilor, ci e o Mișcare contra tuturor patimilor rele, pentru că fiecare patimă rea este un fel de beție. Lupta noastră s-a îndreptat mai ales contra beției și a sudalmei, după ce, mai ales, aceste două patimi fac cele mai mari stri-

căciuni în viața trupească și sufletească a poporului nostru. Oastea Domnului e o Mișcare de renaștere sufletească, e o Mișcare de pătrundere în adâncimile sufletești ale omului, pentru a înțărca răul de la izvor și a porni binele și îndreptarea tot de la Izvorul puterii și al îndreptării, Care este Iisus Mântuitorul.

În acest înțeles, cartea de față nu e o înșirare de regulamente lungi și amănunțite despre tot ce trebuie să facă și să nu facă cei care au intrat și cei care vor să intre în Oastea Domnului. Spre deosebire de aceasta, noi cu Oastea Domnului punem apăsul pe adâncirea vieții sufletești în Evanghelia Mântuitorului, pe renașterea cea sufletească la o viață nouă cu Domnul, pe creșterea și întărirea neîncetată în darul lui Dumnezeu, pe dospirea vieții cu aluatul Evangheliei... Fără de acestea, toate regulamentele și poruncile sunt „sarcini grele de purtat“ (Luca 11, 46); sunt numai „spălarea pe din afară a blidelor“ (Luca 11, 39); sunt „litera care omoară“, pentru că lipsește din ea „duhul care face viu“ și dă omului dar și putere să iasă din păcate (II Cor 3, 6).

Oastea Domnului caută să aducă pe păcătoși la Izvorul îndreptării și al puterii: la Iisus Mântuitorul. În semnul acesta și-a început lupta Oastea Domnului și Domnul a binecuvântat Lucrearea Lui.

Mișcarea aceasta este de la Dumnezeu

„Și orice răsad care nu este de la Dumnezeu se smulge...” (Matei 15, 3)

Mișcarea Oastei Domnului este de la Dumnezeu. În această Mișcare eu n-am fost decât un vas umil, de care Domnul S-a folosit. În primul congres al Oastei, ținut la Rusaliile din anul 1932, am spus răspicat acest lucru, precum urmează:

„Eu sunt o predică vie în fața Oastei.

Într-o lucrare atât de mare cum e Oastea Domnului, iată ce vas mic și slab Și-a ales Domnul, pentru ca toți să vadă și să înțeleagă că Oastea Domnului este cu adevărat a Domnului și nu a omului!

În Mișcarea Oastei, eu nu sunt altceva decât un vas umil și slab, de care Domnul S-a folosit în lucrarea Sa.

Tot ce s-a făcut aici e darul lui Dumnezeu.

La Anul Nou se împlinesc zece ani de la înfiriparea Oastei. Cine va scrie odată istoria acestei Mișcări, va afla în ea multe frământări. Va afla însă, în special, minunea grăuntelui de muștar. După înfiriparea Oastei, am stat mai bine de un an numai cu zece frați ostași lângă mine, pe toată țara.

Exact acum opt ani, convocasem o adunare generală a Oastei, la Sibiu. Știți ce public am avut?

Zece inși, dintre care cinci au fost vorbitorii, iar cinci ascultătorii.

În acele clipe, grele pentru mine, ispititorul mă îmboldea mereu cu șoapta: «Lasă-te de lucrul acesta! Nu vezi că te faci de rușine?». Dar Domnul nu m-a lăsat.

Și «*orice răsad care nu este de la Dumnezeu se smulge*» – zicea Mântuitorul (Matei 15, 13).

Răsadul Oastei era de la Dumnezeu – și el s-a prins. Grăuntele de muștar era de la Dumnezeu, și el a crescut un pom mare ce cuprinde azi toată țara.

Oastea a crescut prin darul lui Dumnezeu.

Nici cel ce a sădit nu este ceva în mișcarea Oastei, nici cel ce a udat, ci Dumnezeu Care a făcut să crească (I Cor 3, 6-7)“.

Iar în cartea «Vântul Cel Ceresc», stă scris:

„În mișcarea cu Oastea Domnului, nu are nimeni nici un merit. Tot meritul este al suflării Duhului Sfânt. *Oastea Domnului a ieșit din suflarea Duhului Sfânt și va trăi numai până când va sta sub această suflare și va fi alimentată de această suflare. Eu n-am nici un merit în această Mișcare, decât doar atât că pe mine Vântul Cel Ceresc m-a trezit mai devreme cu un ceas-două, și, trezindu-mă, am început să strig: „Duhule Sfinte, vino din cele patru vânturi și suflă asupra acestor morți ca să învie!...”*“

2. RĂZBOIUL OASTEI DOMNULUI

Cu cine se războiesc cei intrați în ea?

Vom spune îndată, de la început, că Oastea Domnului este o armată sufletească. Ea poartă un război dârz contra păcatelor și a stricăciunilor sufletești. Oastea Domnului mobilizează suflete la luptă contra păcatelor, contra întunericii și contra vrăjmașului diavol. Ea se luptă pentru Împărăția lui Dumnezeu și mântuirea sufletului.

Mulți vor zice: Ce rost are această Oaste a Domnului, că doar toți creștinii sunt ostași de-ai lui Hristos? Va fi! Dar cei mai mulți au dezertat demult din lupta mântuirii. Au părăsit frontul și pe Comandantul luptei. Noi, cei din Oastea Domnului, ne-am întors înapoi la lupta mântuirii și ne-am pus din nou sub cârma și comanda marelui nostru Rege Ceresc: Iisus Mântuitorul.

În orice război, taina biruinței stă în aceea să-ți cunoști, întâi și întâi, vrăjmașul cu care ai de luptat; să-i cunoști puterea și apucăturile, ca să știi apoi cum să te aperi și cum să-l ataci. Așa e și lupta noastră. Mai întâi trebuie să ne cunoaștem vrăjmașul.

Cine este vrăjmașul cu care trebuie să ne războim noi, creștinii, și pe care trebuie să-l biruim?

Ni-l spune Scriptura: e *diavolul*. Aș putea îndată întări acest lucru cu grămezi de citate din Sf. Scriptură. Amintesc acum numai două: „Satana – zice Scriptura – e potrivnicul credincioșilor, vrăjmașul lor, care nu se odihnește... să ne împotrivim lui cu credință tare“ (I Petru 5, 8–9). „Îmbrăcați-vă în toate armele lui Dumnezeu – zice Sf. Ap. Pavel –, ca să luptăm împotriva Satanei și să nimicim toate săgețile lui cele aprinse...“ (Efeseni 6, 3-8).

Un lucru ciudat se poate însă observa între creștinii de azi: au început să nu mai creadă în diavolul. Un om din popor m-a întrebat astă-vară, că, oare, zău, este diavol și unde șade? Omul mă întreba așa, râzând, în semn că el a ajuns să nu mai creadă în diavolul și să nu se mai teamă de el. De domnii de la oraș, să nu mai vorbim! Te râd în față când le spui că este diavol.

Este și lucrul acesta o mare slăbire pentru viața creștinească. Credința în diavolul își are însemnătatea ei, o însemnătate foarte mare în viața noastră creștinească. De aceea stăruie Scripturile în nenumărate locuri, spunându-ne lămurit că este diavol și ne face băgători de seamă asupra isprăvilor lui. Cel ce nu crede în diavolul pierde și credința în Dumnezeu, pentru că – între altele – tocmai diavolul și lucrurile lui ne fac să ne îngrozim, să alergăm la Dumnezeu și să ne alipim de El și ajutorul Lui.

Diavolul nu se supără deloc că oamenii încep să nu mai creadă în el. Ba, dimpotrivă, tocmai

diavolul este acela care șoptește oamenilor neîncetat să nu creadă în el. Ce viclean mare este diavolul! Se tăgăduie pe sine însuși, pentru ca oamenii să nu-l cunoască și să nu afle înșelăciunile și meșteșugurile lui. În vreme de război, fiecare tabără caută să-și ascundă armele și armata. Așa face diavolul: se ascunde, tăgăduindu-se, pentru ca mai ușor să-l poată birui pe creștin.

Cine a fost diavolul la început și cum a fost făcut?

Iată o întrebare la care poate mulți nu vor fi știind să răspundă. Diavolul a fost și el o făptură a lui Dumnezeu; a fost la început o făptură bună, pentru că tot ce a făcut Dumnezeu a fost bun. Ba încă mai mult decât atât: la început diavolul era una dintre cele mai alese zidiri ale lui Dumnezeu. Poate să fi fost chiar în fruntea tuturor zidirilor lui Dumnezeu.

La prorocul Iezechiel, este un loc care adevărește de minune istoria cu începutul și căderea diavolului. Citiți capitolul 28 din Iezechiel și veți afla acolo istoria și trecutul diavolului. În chipul împăratului din Tir, se află în acel capitol istoria Satanei, despre care zice Biblia: „*Tu erai pecetea desăvârșirii, deplinătatea înțelepciunii și cununa frumuseții..., tu te aflai în Eden, în grădina lui Dumnezeu..., erai Hruvimul pus ca să ocrotești; te așezasem pe muntele cel sfânt al lui Dumnezeu...*“ (Iezechiel 28, 12-14).

Precum se vede din acest loc, diavolul fusese la început o făptură plină de slavă, de înțelepciune și de o mare frumusețe. Se poate să fi fost chiar el încredințat cu ocârmuirea pământului.

Dar diavolul a căzut din această stare, pentru că – cuprins de trufie – voia să fie asemenea lui Dumnezeu. Istoria căderii diavolului se află foarte nimerit pusă în Biblie, la Isaia, capitolul 14 și la Iezechieel, capitolul 28, în chipul împăraților din Tir și Babilon. Iată locul de la Iezechieel: „Așa zice Domnul Dumnezeu: Inima ta s-a înălțat și a zis: «Sunt un Dumnezeu și stau pe scaunul lui Dumnezeu...»; te-am aruncat din muntele lui Dumnezeu...” (Iezechieel 28, 2; 16).

Iată și locul de la Isaia: „Cum ai căzut din cer, Luceafăr strălucitor, fiu al zorilor! Cum ai fost doborât la pământ, tu, biruitor de neamuri! Tu, care ziceai în inima ta: «Ridica-mă-voi în ceruri și mai presus de stelele Dumnezeului Celui Puternic voi așeza jilțul meu!... Sui-mă-voi deasupra norilor, și

asemenea cu Cel Preaînalt voi fi». Și acum, tu te pogori în iad, în cele mai de jos ale adâncului!” (Isaia 14, 12-15).

Despre această cădere a zis și Mântuitorul: „Văzut-am pe Satana ca un fulger căzând din cer” (Luca 10, 10).

